

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз П 1/2026
18.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Татјане Вуковић, Гордане Којић, Светлане Томић Јокић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом као записничарем, у привредно-казненом поступку против окривљених Јавног предузећа Југоинпорт – СДПР Београд, као правног лица и окривљених АА и др, као одговорних лица, због привредног преступа из члана 46. став 1. тачка 12. и став 2. и члана 46. став 1. тачка 10. и став 2. Закона о рачуноводству, одлучујући о захтеву за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва Ктз бр.877/25 од 19.01.2026. године, поднетом против правноснажних пресуда Привредног суда у Београду 4.Пк. 9875/2021 од 30.10.2024. године и Привредног апелационог суда 10.Пкж бр.429/24 од 17.01.2025. године, у седници већа одржаној дана 18. марта 2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва Ктз бр.877/25 од 19.01.2026. године, поднет против правноснажних пресуда Привредног суда у Београду 4.Пк. 9875/2021 од 30.10.2024. године и Привредног апелационог суда 10.Пкж бр.429/24 од 17.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 4.Пк. 9875/2021 од 30.10.2024. године, окривљено правно лице Јавно предузеће Југоинпорт – СДПР Београд и окривљена одговорна лица АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК (бивша ...) и ЛЛ, оглашене су одговорним због извршења привредног преступа из члана 46. став 1. тачка 12. и став 2. Закона о рачуноводству, за који привредни преступ су им утврђене појединачне новчане казне, и то окривљеном правном лицу Јавном предузећу Југоинпорт – СДПР Београд у износу од 250.000,00 динара, окривљеном одговорном лицу АА у износу од 50.000,00 динара, а окривљеним одговорним лицима ББ, ВВ и ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ и ЗЗ у износима од по 30.000,00 динара, те због извршења привредног преступа из члана 46. став 1. тачка 10) и став 2. Закона о рачуноводству за који преступ су им утврђене појединачне новчане казне, и то окривљеном правном лицу Јавном предузећу Југоинпорт – СДПР Београд у износу од 200.000,00 динара, окривљеном одговорном лицу АА у износу од 50.000,00 динара, а окривљеним одговорним лицима ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК и ЛЛ у износима од по 30.000,00 динара,

након чега су применом одредаба члана 20, 21. и 26. ЗОПП осуђени на јединствене новчане казне, и то окривљено правно лице Јавно предузеће Југоинпорт – СДПР Београд у износу од 450.000,00 динара, окривљено одговорно лице АА на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, окривљена одговорна лица ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ и ЕЕ на новчане казне у износима од по 60000,00 динара, док су окривљена одговорна лица ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК и ЛЛ осуђени на новчане казне у износима од по 30.000,00 динара. Истовремено окривљени су обавезани да изречене новчане казне плате у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, с тим што ће у случају неплаћања новчане казне у прописаном року за окривљено правно лице иста бити принудно наплаћена, док ће се осталим окривљенима новчана казна заменити казном затвора, и то окривљеном одговорном лицу АА у трајању од 100 дана, окривљеним одговорним лицима ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, те ЕЕ у трајању од по 60 дана, а окривљеним одговорним лицима ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК и ЛЛ казнама затвора у трајању од по 30 дана.

Истом пресудом окривљени ЖЖ и окривљена ИИ ослобођени су одговорности за привредни преступ те из тачке 1 оптужног предлога Кп.бр. 69/20 од 22.11.2021. године.

Окривљено правно лице обавезано је да на име трошкова поступка плати паушал у износу од 20.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Привредног апелационог суда 10.Пкж бр.429/24 од 17.01.2025. године, одбијене су као неосноване заједничка жалба браниоца окривљеног правног лица Јавног предузећа Југоинпорт – СДПР Београд и окривљених одговорних лица ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЉЉ, ЗЗ, ИИ, КК и ЛЛ – адвоката Александра Ђорђевића, жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Горице Лазић и жалба окривљеног АА, а пресуда Привредног суда у Београду 4.Пк. 9875/2021 од 30.10.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је јавни тужилац Врховног јавног тужилаштва КТЗ 877/25 од 19.01.2026. године, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и став 2. тачка 2) и 3) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) у вези члана 15. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев као основан и укине побијане пресуде, а предмет врати суд на поновно одлучивање, или да преиначи побијане пресуде тако што ће изрећи пресуду у складу са законом.

Врховни суд одржао је седницу већа у смислу члана 488. став 1. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљених, налазећи да њихово присуство седници већа није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Чланом 56. Закона о привредним преступима („Службени гласник РС“ бр. 101/25) прописано је да се за привредне преступе сходно примењују одредбе Закона о

кривичном поступку, између осталог и о захтеву за заштиту законитости, односно да се примењују одредбе Закона о кривичном поступку („Службени лист“ 70/01, 68/02 и „Службени гласник РС“ бр. 58/04...72/09) у даљем тексту-раније важећи закон.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва истиче да су побијане пресуде донете уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, те због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) у вези члана 15. ЗКП, које су биле прописане у ранијем Закону о кривичном поступку, из следећих разлога:

Јавни тужилац Врховног јавног тужилаштва у поднетом захтеву истиче да је првостепени суд погрешно применио, односно није применио одредбу члана 15. став 1. тачка 2) ЗКП, јер није извео ниједан доказ који је предложила једна од странака у поступку, обзиром да није прихватио предлог одбране за саслушање предложених сведока и екстерног ревизора, на који начин је девалвирао начело расправности. С тим у вези, у захтеву се наводи и да је суд истовремено учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, јер је изрека пресуде неразумљива и обзиром да нису наведени разлози о неприхватању извођења доказа одбране, нити су они јасно наведени, нити је аргументовано на који начин је само на основу доказа изведених на предлог тужиоца суд несумњиво утврдио да су окривљени извршили привредни преступ који им је стављен на терет, при чему није навео ни којим доказима и на којин начин је поткрепљена противправност радњи окривљених.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости јавног тужиоца Врховни суд није могао прихватити као основане, обзиром да је сходно члану 15. став 3. ЗКП право суда да одлучи које доказе ће извести на главном претресу. Поред тога, првостепени суд је на страни 34 став 2 своје одлуке јасно навео да је одбио предлог браниоца – адвоката Александра Ђорђевића, да се изведе доказ саслушањем екстерног ревизора и да се изврши увид у постревизорски извештај од 02.07.2020. године, извештај екстерног ревизора од 17.06.2019. године и извештај екстерног ревизора од 10.10.2019. године, јер је нашао да је предлог за извођење ових доказа усмерен ка одуговлачењу поступка. У ставу три, на страни 34, првостепени суд је образложио и због чега је одбио предлог браниоца окривљеног одговорног лица АА – адвоката Горице Лазећ за саслушање сведока ММ и НН, руководиоца одсека за ...

Стога су наводи захтева у овом делу одбијени као неосновани.

Указујући на исту битну повреду одредаба кривичног поступка – из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, јавни тужилац у поднетом захтеву истиче и да су нејасни разлози суда који је конкретно Закон о рачуноводству примењен у односу на окривљене јер није навео које су измене извршене променом закона у односу на време које је у оптужном акту означено као време извршења привредног преступления, у односу на закон који је био на снази у време вођења поступка и пресуђења. Супротно наводима захтева, првостепени суд је на страни 34. став 4. своје одлуке јасно навео да је имао у виду да је након извршења привредних преступления дошло до измена Закона о рачуноводству, али да је нашао да то није од утицаја у овој правној ствари, с обзиром на то да важећи Закон о рачуноводству („Сл. Гласник РС“, број 73/2019 и 44/2021 – др

закон) није блажи за окривљене јер садржи идентичне одредбе у погледу предметних преступа као закон који је важио у време извршења привредних преступа, те да је у конкретном случају применио Закон о рачуноводству („Сл. Гласник РС“, број 62/2013) који је важио у време извршења привредних преступа, сходно члану 45. Закона о привредним преступима.

Неосновано се у захтеву истиче и да су нејасни разлози изнети у првостепеној пресуди – да су привредни преступи извршени са ниским степеном кривице одговорних лица, обзиром да није дато објашњење оваквог степеновања. Првостепени суд је на страни 34 став пет своје одлуке јасно навео да је у одсуству отежавајућих околности, на страни окривљених ценио олакшавајуће околности, поред осталог и околност да су преступи извршени са ниским степеном кривице, односно са свесним нехатом, па како је наведена околност очигледно цењена као олакшавајућа, то није било ни нужно објашњавати значење и објашење појма „низак степен кривице одговорних лица“, како се то неосновано истиче у поднетом захтеву.

Најзад, у поднетом захтеву се наводи и да је у побијаној правноснажној пресуди нејасна и паушална околност - да је утврђено да је учињен привредни преступ из члана 20. у вези члана 46. став 1. тачка 12) због непримењивања МРС, обзиром да се из образложења пресуде не може утврдити који конкретан МРС је непримењен, а суд наведено не описује у пресуди.

Супротно изложеним наводима захтева, првостепени суд је на страни 24 став три своје одлуке јасно навео да је из извештаја Државне ревизијске институције о ревизији финансијских извештаја ЈП Југоинпорт – СДПР Београд, утврђено да окривљени у конкретном случају нису применили регулативу из члана 20. Закона о рачуноводству приликом састављања и приказивања финансијских извештаја за 2018. годину који је усвојен од стране Управног одбора окривљеног правног лица одлуком од 20.06.2019. године, јер нису, поред осталог, исказали цену коштања нематеријалне имовине у припреми на дан 31.12.2018. године у складу са стандардом МРЦ 38 – нематеријална имовина, зато што у цену коштања нематеријалне имовине у припреми исказане на дан 31.12.2018. године нису укључили све директно приписиве трошкове неопходне за креирање, производњу и припрему имовине за функционисање, а што није у складу са захтевима параграфа 66 МРЦ 38 – нематеријална имовина. Такође, Привредни суд у Београду је на странама 24 и 25 образложења своје одлуке образложио и поступање окривљених супротно параграфу 9 и 10 МПЦ 2 – Залихе стандарда.

Како је, дакле, првостепени суд јасно определио који конкретан МРЦ је примењен у конкретном случају, то су наводи захтева и у овом делу одбијени као неосновани.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.**

**Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић